

[Jesper Simonsen.]

paa de almindelige Straffe tillægger jeg den ingen som helst Betydning, der anser jeg den for uheldig.

Den Infami, som knytter sig til Tugthusstraffen — og det er væsentlig den, man hæfter sin Opmærksomhed ved —, vil ikke have nogen Virkning af Betydning i de Tilfælde, hvor der bliver Tale om at anvende den. De Personer, der gennem forbryderisk Løbebane skulde ende i Tugthuset, vil ikke regne dette Hensyn; for dem vil den stærke Infami ikke betyde noget som helst afskrækkende, og Afskrækkelsesmomentet vil dog være det eneste, der kommer i Betragtning.

Naar man saa tilmed, som det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen, siger, at der er noget af et økonomisk Spørgsmaal i det, for saa vidt man kan gøre Tugthusstraffen kortere end Fængselsstraffen, tror jeg netop, at det vilde være højst uheldigt at anvende Tugthusstraffen i saadanne Tilfælde, som jeg her omtaler, for det, den Slags Forbrydere, professionelle, normalt begavede Forbrydere, regner med, er den Tid, de skal være indespærret. Vi ser tidt nok, at de, hvor der kan være Tale om Valg mellem forskellige Strafarter, giver Udtryk for Ønsket om at faa den i Karakter haardere Straf, naar den bare er kortvarig.

Ved at indføre Tugthusstraffen ud fra økonomiske Synspunkter tror jeg derfor ikke, man naar noget som helst gavnligt Resultat. Men dertil kommer jo, at man ved at give den alvorlige Straf og give den sorte Karakter, som ligger i, at en Person har været i Tugthuset, gør man ham, hvis han vil rette sig, Vejen tilbage vanskeligere. Det, at en Person har været i Tugthuset, vil sætte en saadan Plet paa ham, at det vil være meget vanskeligt for ham at passe sig ind i Samfundet igen.

Det ærede Medlem Hr. Vagn Bro gik imod Dagsbodssystemet, det samme forstod jeg det ærede Medlem Hr. Pürschel gjorde. De Grunde, der er anført for Opgivelsen af Dagsbodssystemet, synes mig imidlertid ikke at være afgørende. Man nævner særlig, at Systemet er upraktisk i sin Anvendelse. Men naar det er begrænset til det Omfang, hvortil det er begrænset i Lovforslaget, kan jeg ikke se, at disse praktiske Hensyn kan veje synderligt til; og overfor det staar paa den anden Side, at det utvivlsomt føles som et Retfærdighedskrav, at Bøderne udmaales efter Hensyn, der gør dem ligeligt følelige for de Personer, der faar Bøderne, og vi opnaar utvivlsomt kun dette ved at gaa Dagsbodsvejen.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel sagde ganske vist — og det ærede Medlem Hr. Vagn Bro ogsaa, idet han henviste til Cirkulæret om Bøders Fastsættelse —, at Domstolene jo kan variere Bøderne efter den sigtedes økonomiske Forhold. Ja, de kan gøre det, men de kan aldrig gaa saa langt, at den Retfærdighed, man tilstræber ved Dagsbodssystemet, naas; thi saa bliver Bøden for Handlinger, der i øvrigt ligner hinanden stærkt, saa forskellig, at det vilde føles som en Uretfærdighed af den, der ikke kender Personernes Forhold og de faktiske Omstændigheder, men blot ser det Beløb, der staar i Referatet i Aviserne, og derefter paa finde, at der bliver alt for stor Forskel paa disse Bøder.

Naar man derimod har Dagsbods-systemet, giver det hele sig af sig selv, saa opnaar man den Retfærdighed, som man tilstræber. Jeg tror derfor, Dagsbods-systemet er en saadan Fordel, at man bør holde paa det.

Naar det ærede Medlem Hr. Vagn Bro siger, at man paa andre Omraader, bl. a. ved Frihedsstraffene, ikke kan opnaa en tilsvarende Lighed for Loven, er det ingenlunde afgørende. Lad være, at man ikke kan det — jeg skal ikke indlade mig paa en Diskussion om, hvorvidt man kan eller ikke kan det —, lad være, at man ikke kan det paa dette andet Omraade af praktiske Hensyn, det kan dog ikke være et Argument for, at man undlader at indføre det Retfærdighedshensyn, som Lighed for Loven er, paa de Omraader, hvor man kan indføre det.

Om Detailler i det foreliggende Lovforslag skal jeg afholde mig fra yderligere Bemærkninger. Nu gaar Lovforslaget jo til Udvalgsbehandling, og der vil der blive Anledning til at diskutere det. De ærede Ordførere for de andre Partier har i Forhold til mig haft det Forspring, om jeg saa maa sige, at de tidligere har deltaget i Udvalgsbehandling af et tilsvarende Lovforslag. Jeg er i denne Henseende et nyt Medlem, men jeg er ikke ukendt med selve Sagen, for jeg har i Kraft af min Stilling og Interesse beskæftiget mig med disse Spørgsmaal, før jeg havde den Ære at blive Medlem af dette høje Ting.

Jeg vil blot udtale, som jeg vel allerede har gjort, at i Retningslinierne kan jeg give Lovforslaget min Tilslutning. Jeg tror, at det paa alle Punkter er i Kontakt med Tiden og Udviklingen, ret forsigtigt, det indlader sig ikke paa Eksperimenteren, og det er kun en Fordel. Det er jo ikke den sidste Straffelov; naar et Aaremaal er gaaet, skal en Tilpasning af Lovgivningen efter